araçlarındaki gelişmeler de onun geniş muhtevası içine girer. Sûrenin Mekkî olduğu, o dönemde müslümanların elinde at ve silâh bulunmadığı göz önüne alındığında, bu âyetlerdeki mânaların bütünüyle gelecek zamanlarla ilgili olduğu anlaşılır. Burada sonraki yüzyıllarda icat edilecek ateşli silâhlardan söz edilmesi, geleceğin harp alet ve vasıtalarındaki gelişmeleri çok önceden haber veren bir mûcize sayılır. Buna göre **âdiyât** yalnızca at ve develeri değil, motorlu savaş araçlarını, **mûriyât** kelimesi de ateşli silâhların hepsini içine alır.

BİBLİYOGRAFYA :

Taberî, *Câmiʿu'l-beyân*, Bulak 1323-29 → Beyrut 1398/1978, XX, 175-181; Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât; Lisânü'l-ʿArab*, "ʿady", "ḍbḥ", "vry", "ḳdḥ", "ġvr" md.leri; Kurtubî, *el-Câmiʿ li-aḥkâmi'l-Ḳurʾân* (nşr. Ebû İshak İbrâhim), Kahire 1386-87/1966-67, XX, 153-163; Aynî, *ʿUmdetü'l-ḳārî*, Kahire 1392/1972, XVI, 178; Süyûtî, *el-İtḳān*, Kahire 1387/1967, I, 72; Turayhî, *Mecmaʿu'l-baḥreyn*, Beyrut 1985, I, 283; Âlûsî, *Rûḥu'l-meʿânî*, Bulak 1301, IX, 440-444; Elmalılı, *Hak Dini Kur'an Dili*, İstanbul 1982, IX, 6014-6023; O. Rıza Doğrul, "Âdiyât", *İTA*, I, 107-108; Zuhûr Ahmed Azhar, "ʿÂdiyât", *UDMİ*, XII, 656-657.

Emin Işık

Muhakkak hattıyla yazılmış tezhipli Âdiyât sûresi

ADL

(العدل)

Kelâm, tasavvuf ve hadis alanlarında kullanılan bir terim.

Adl, "doğru olmak, doğru davranmak, adaletle hükmetmek; eşitlemek" vb. mânalara gelen bir masdardır. Ayrıca "doğruluk, hakkaniyet ve adalet" anlamlarıyla isim olarak kullanıldığı gibi, "çok âdil" anlamında sıfat olarak da kullanılır.

□ KELÂM. Allah'ın isimlerinden (esmâ-i hüsnâ) biri.

Adl, Allah'ın doksan dokuz ismini sayan esmâ-i hüsnâ hadisinde (bk. Tirmizî, "Daʿavât", 83) yer alır. Kur'ân-ı Kerîm'de çeşitli müştaklarıyla birlikte yirmi sekiz âyette geçerse de bunların hiçbirinde Allah'ın adalet sıfatını ifade eder mahiyette kullanılmamıştır. Yalnız bir âyette (bk. el-En'âm 6/115) Allah'ın sözünün adaletli olduğu belirtilir. Ancak birçok âyette Allah, adaletin zıddı olan zulümden tenzih edilmiş, ayrıca "adl" mânasına gelen **kıst** da Kur'an'da ve hadislerde Allah'a izâfe edilmiştir (bk. Âl-i İmrân 3/18; Yûnus 10/4, 47, 54; Tirmizî, "Daʿavât", 83; İbn Mâce, "Duʿâʾ", 10). Yine adl ve adalete yakın bir mâna ifade eden **hayrü'l-hâkimîn** (bk. el-A'râf 7/87) ve **ahkemü'l-hâkimîn** (bk. et-Tîn 95/8), Kur'an'da Allah'a nisbet edilmiştir. Buna göre, "Peygamber'in Allah'a adl sıfatını vermeyi münasip görmüş olup olmadığında şüphe edilebilir" tarzında D. B. Macdonald tarafından ileriye sürülen iddianın (bk. *İA*, I, 363) tutarlı görülebilecek hiçbir yönü yoktur.

Adl, Allah'ın isimlerinden biri olarak kullanıldığında mübalağa ifade eden bir sıfat olup "çok âdil, asla zulmetmeyen, hakkaniyetle hükmeden, haktan başkasını söylemeyen ve yapmayan" anlamına gelir. İslâm filozofları adl sıfatını, "Allah'ın her varlığa lâyık olduğu imkân ve kabiliyetleri bahşetmesi" anlamına gelen **inâyet** ve **cömertlik** (cûd) kavramlarıyla açıklamışlardır. İbn Teymiyye de muhtemelen bu görüşten yararlanarak adle "Allah'ın, yaratıklarına nimet vermesi ve ihsanda bulunması" mânasını verir (bk. *Mecmûʿu fetâvâ*, VIII, 31). Ehl-i sünnet'in çoğuna göre Allah'ın zâtıyla kaim olan adl sıfatı vardır (bk. İbn Teymiyye, *a.g.e.*, VIII, 127). Gazzâlî, Allah'ın adaletinin ne anlama geldiğini bilmeden onun âdil olduğunu anlamanın, fiillerini, yaratıp idare ettiği kâinatı tanımadan da adaletini kavramanın mümkün olmadığını söyler ve kâinatın tanınması konusunda çeşitli örnekler verir (bk. *el-Maḳṣadü'l-esnâ*, s. 71-73). Kâinattaki bütün nesnelerle olaylardaki hikmet ve adaleti kavramak hususunda beşerî bir aczin bulunduğu kabul edilmekle birlikte (bk. **HİKMET, ŞER**), bütün müslüman âlimler Allah'ın âdil olduğu noktasında ittifak etmişlerdir. Ancak adl sıfatının yorumu hususunda Mu'tezile âlimleriyle diğer İslâm bilginleri arasında farklı görüşler ortaya çıkmıştır (aş. bk.).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Mâce, "Duʿâʾ", 10; Tirmizî, "Daʿavât", 83; Fârâbî, *el-Medînetü'l-fâżıla*, Kahire, ts. (Matbaatü'n-Nîl), s. 20, 22, 54; Halîmî, *el-Minhâc fî şuʿabi'l-îmân* (nşr. Hilmi Muhammed Fûde), Beyrut 1399/1979, I, 207; Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "ʿadl" md.; Gazzâlî, *el-Maḳṣadü'l-esnâ*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübi'l-ilmiyye), s. 71-73; Sâbûnî, *el-Bidâye* (nşr. Bekir Topaloğlu), Dımaşk 1399/1979, s. 62; Râzî, *Levâmiʿu'l-beyyinât* (nşr. Tâhâ Abdurraûf Sa'd), Kahire 1396/1976, s. 245-247; İbnü'l-Esîr, *en-Nihâye*, "ʿadl" md.; İbn Teymiyye, *Mecmûʿu fetâvâ* (nşr. Abdurrahman b. Muhammed), Riyad 1381-86, VIII, 31, 127; *Lisânü'l-ʿArab*, "ʿadl" md.; İbnü'l-Vezîr, *İşârü'l-ḥaḳ ʿale'l-ḫalḳ*, Beyrut 1403/1983, s. 339; Ebü'l-Bekā, *el-Külliyyât*, Bulak 1281, s. 240-241; *Kâmus Tercümesi*, "ʿadl", md.; M. Fuad Abdülbâkī, *Muʿcem*, "ʿadl", "ḳıst", "ẓulm" md.leri; D. B. Macdonald, "Allah", *İA*, I, 363; E. Tyan, "ʿAdl", *EI²* (Fr.), I, 215-216.

Bekir Topaloğlu

□ KELÂM. Mu'tezile'nin beş temel prensibinden (usûl-i hamse) biri.

Allah'ın âdil olduğu noktasında bütün müslümanlar görüş birliği içinde bulunmakla birlikte, Mu'tezile âlimleri ilâhî adli Ehl-i sünnet'ten farklı bir şekilde yorumlamışlardır. Onlara göre Allah'ın âdil olması, yalnızca güzel (hasen) olan fiilleri işlemesi, kötü ve çirkin (kabih) hiçbir fiili işlememesi ve yapması gerekenleri de terketmemesi demektir. Bundan dolayı adalete riayet etmek Allah için vâciptir (bk. **VÜCÛB**). İyilik ve kö-

tülüğün ne olduğunu akıl veya vahiy yoluyla insanlara bildiren Allah, buna dayanarak onları yaptıkları işlerden sorumlu tutmuştur. Kulun sorumlu tutulabilmesi için ayrıca ihtiyarî fiillerini kendine has tam ve müstakil bir irade ve kudretle yapabilir durumda olması gerekir. İnsanın sorumlu olduğu hiçbir fiili Allah yaratmadığı gibi, onun inkâra sapmasını, zalim ve kötü olmasını, isyan içinde bulunmasını da dilememiştir. Aksi takdirde onu mükellef tutup cezalandırmak, adl sıfatını ihlâl eden bir zulüm olur.

Mu'tezile'nin adl anlayışı, onların beş temel prensibi içinde tevhidden sonra yer almış ve diğer üç prensibi de ihtiva eder mahiyette görülmüştür. Çünkü kul için faydalı olan (bk. ASLAH) her şeyi akıl ve vahiy yoluyla ona bildirmek âdil olmanın gereklerindendir (bk. Kādî Abdülcebbâr, *el-Muḥîṭ bi't-teklîf*, s. 22). Böylece kelâm ilminin "nübüvvet" ve "sem'iyyât" bahisleriyle birlikte "menzile beyne'l-menzileteyn", "va'd ve vaîd", "emir bi'l-ma'rûf nehiy ani'l-münker" prensipleri de adle, adl ise tevhid prensibine bağlanmaktadır.

Mu'tezile'nin adl prensibi İslâm literatüründe daha çok kaderin inkârı mânasına alınmıştır. Mu'tezile âlimleri ilâhî adalet ve ferdî hürriyetle çelişir mahiyette buldukları **hidâyet***, **tevfîk***, **hızlân***, **hatm*** gibi kavramları kader anlayışlarıyla uzlaşacak şekilde te'vil etmişlerdir. Ayrıca adl prensibi, Mu'tezile ile diğer itikadî mezhep mensupları arasında münakaşa konusu olan **hüsün***, **kubuh***, **vücûb***, **şer***, **istitâat***, **teklîf*** gibi konularla da yakından ilgilidir. Mu'tezile âlimleri, Allah'ın adalet sahibi olduğunu sadece kendilerinin ispat ettiğini savunmuşlar ve bundan dolayı mezheplerine **ehlü'l-adl, ashâbü'l-adl, adliyye** gibi adlar da vermişlerdir. Onlar kendilerini, "ilâhî adaletin doğru olarak anlaşılmasını sağlayanlar" anlamında **ensârü'l-adâleti'l-ilâhiyye** diye tanıtmışlardır.

Mu'tezile'nin adl anlayışı, kulun sorumluluğunu sağlam bir zemine oturtmakla birlikte, irade ve kudret sıfatlarını sınırlandırarak Allah'a acz isnadına yol açmaktadır. Bu sebeple, gerek selef âlimleri gerekse kelâm metodunu benimseyen diğer Ehl-i sünnet bilginleri bu şekildeki bir adl anlayışına karşı çıkmış ve bir fiilin meydana gelişinde hem ilâhî hem de beşerî irade ve kudretin rol oynadığını benimseyen orta yolu tercih etmişlerdir (bk. KADER).

BİBLİYOGRAFYA :

Hayyât, *el-İntiṣâr* (nşr. H. S. Nyberg), Kahire 1925 → Beyrut 1957, s. 38; Kādî Abdülcebbâr, *el-Muġnî*, VI/1 (nşr. Ahmed Fuâd el-Ehvânî v.dğr.), Kahire 1382/1962, s. 3; a.mlf., *Şerḥu'l-Uṣûli'l-ḫamse* (nşr. Abdülkerîm Osman), Kahire 1384/1965, s. 132, 301 vd.; a.mlf., *el-Muḥîṭ bi't-teklîf* (nşr. Ömer Seyyid Azmî—Ahmed Fuâd el-Ehvânî), Kahire, ts., (Dârü'l-Mısriyye), s. 21-22, 228-230; Şehristânî, *el-Milel ve'n-niḥal* (nşr. M. Seyyid Kîlânî), Kahire 1381/1961 → Beyrut 1395/1975, I, 45; Tehânevî, *Keşşâf*, II, 1015-1016; Ahmed Emîn, *Ḍuḥa'l-İslâm*, Beyrut 1351-55/1933-36, III, 44-61; Zühdî Hasan Cârullah, *el-Mu'tezile*, Kahire 1947, s. 86-112; Ali Sâmi en-Neşşâr, *Neş'etü'l-fikri'l-felsefî fi'l-İslâm*, İskenderiye 1966, I, 505-511; Abdurrahman Bedevî, *Meẕâhibü'l-İslâmiyyîn*, Beyrut 1979, I, 60-62; W. Montgomery Watt, *İslâm Düşüncesinin Teşekkül Devri* (trc. E. Ruhi Fığlalı), Ankara 1981, s. 291-304; Ahmed Mahmûd Subhî, *ez-Zeydiyye*, Kahire 1404/1984, s. 146-148; H. S. Nyberg, "Mûtezile", *İA*, VIII, 762-763; E. Tyan, "Adl", *EI²* (İng.), I, 209.

AHMET SAİM KILAVUZ

☐ **TASAVVUF.** İlk varlık, hakîkat-i Muhammediyye.

Bazı mutasavvıflar Allah'ın her şeyi hak ile yarattığını bildiren âyetteki (bk. el-En'âm 6/73) **hak** kelimesini "adl" mânasında anlamışlar ve bunun **hakîkat-i Muhammediyye*** olduğunu öne sürmüşlerdir. Adl kelimesini bu şekilde tasavvufî mânada ilk kullanan sûfî, Sehl et-Tüsterî'dir. Gerçi o, hakîkat-i Muhammediyye kavramından açıkça bahsedip bunun ibdâ' ve yaratma vesilesi olduğunu söylememiştir. Ancak Âdem'in yaratılışını açıklarken Hz. Peygamber'in şeref itibariyle Âdem'den önce geldiğini ve "ruhanî baba" (ebü'l-ervâh) olduğunu söylemesi, onun hakîkat-i Muhammediyye fikrine yaklaştığını gösterir. İbn Berrecân, "el-hakku'l-mahlûk bih" (sayesinde mahlûkatın yaratıldığı gerçek, yaratma vasıtası) nazariyesiyle adl fikrini geliştirmiş, Allah'ın her şeyi adl yani hak ile yarattığını ifade etmiştir. Buradaki **adl** ve **hak** tâbirleri Hallâc'ın "nûr-ı Muhammedî" nazariyesine benzemektedir.

Adl ve "el-hakku'l-mahlûk bih" tâbirlerini aynı kabul ederek bunları "Allah'ın yarattığı ilk mevcut" şeklinde mânalandıran İbnü'l-Arabî, bu konuyu *el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*'de geniş olarak ele almıştır. Ona göre buradaki adl, Allah'ın mutlak gayb olmaktan vazgeçip (adele an عدل عن) tecellîye meyletmesinden (adale ilâ عدل الى) ibarettir. Diğer bir ifadeyle adl, vücûbdan imkâna, bütünden zuhûra, saf zâttan taayyüne, sübûttan vücûda geçişin başlangıç noktasıdır. Zât-ı ilâhî daima gizli kalmaya meylederse de ulûhiyyet devamlı olarak tecellîler vasıtasıyla kendini açığa vurmak ister. Adl zât-ı ilâhî ile ulûhiyyet arasında bir denge kurar. Varlıkları bu adl meydana getirdiğinden âlemde sadece adl vardır. Zira her şey adl ile yaratılmış ve yerli yerine konulmuştur. Bu anlamdaki adl, kâinattaki kusursuz ve mükemmel dengeden ibarettir.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Riḳāḳ", 18; Müslim, "Münâfiḳîn", 71; Sehl et-Tüsterî, *Risâletü'l-ḥurûf*, Kahire 1974; a.mlf., *Tefsîrü'l-Ḳur'âni'l-'aẓîm*, Kahire 1908, s. 44, 62; Hakîm et-Tirmizî, *Ḫatmü'l-evliyâ'* (nşr. Osman İsmâil Yahyâ), Beyrut 1965, s. 183, 257; Hucvirî, *Keşfü'l-mahcûb, Hakikat Bilgisi* (trc. Süleyman Uludağ), İstanbul 1982, s. 573; Baklî, *Meşrebü'l-ervâḥ* (nşr. Nazif M. Hoca), İstanbul 1974, s. 76; İbnü'l-Arabî, *el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*, Kahire 1293, II, 79; IV, 302; *el-Mu'cemü'ṣ-ṣûfî*, "'adl" md.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

☐ **HADİS.** Adalet vasfını taşıyan râvi. Adl, aynı zamanda bir **ta'dîl*** terimi olup Sehâvî'ye göre ta'dilin üçüncü mertebesinde yer alan râvi için kullanılır. Böyle bir râvinin rivayet ettiği hadis, diğer şartları taşıması halinde delil olarak kullanılabilir (bk. ADÂLET).

BİBLİYOGRAFYA :

Sehâvî, *Fethu'l-muġîs*, Kahire 1388/1968, I, 18, 271; Süyûtî, *Tedrîbü'r-râvî* (nşr. Abdülvehhâb Abdüllatîf), Kahire 1379/1959, I, 300; Ali el-Kārî, *Muṣṭalaḥâtü ehli'l-eser*, İstanbul 1327, s. 52-55, 155; Talât Koçyiğit, *Hadis Istılahları*, Ankara 1980, s. 21.

ABDULLAH AYDINLI

☐ **FIKIH.** (bk. ADÂLET).

□ FIKIH. Fıkıh kitaplarının şahitlik bahsinde ahlâkî mefhum ve muhtevası ile ele alınan adâlet kazâ, imâret, velâyet, miras gibi bahislerde daha geniş bir mânada kullanılmıştır. Bir âyette geçen "... iki adâlet sahibi kimseyi şahit tutun" (et-Talâk 65/2) ifadesinde ve Buhârî'nin Enes'ten naklettiği, "Âdil olunca kölenin şahitliği câizdir" (Buhârî, "Şehâdât", 13) ictihadında zikredilen adâlet, ahlâkî adâlettir. "Allah size adâleti, ihsânı ... emrediyor" (en-Nahl 16/90) âyetinde söz konusu edilen adâlet, geniş anlamlı adâlettir. Adâleti teşvik eden ve âdil kişileri öven, "Hükmünde, ailesine karşı ve velâyeti altında olanlar hakkında âdil davrananlar, kıyamet gününde nurdan minberler üzerindedirler" (Müslim, "İmâre", 18) meâlindeki hadiste yer alan adâlet, yine geniş mânalı olup ahlâkî, hukukî ve içtimaî adâleti ihtiva etmektedir.

Adâlet teriminin Kur'an ve hadislerdeki kullanılışından hareketle bazı tarifleri yapılmıştır. Meselâ Râgıb el-İsfahânî'nin, **ihsan** mefhumu ile mukayeseyi de ihtiva eden tarifi bunların en geniş kapsamlı olanıdır: "Adâlet, borcunu vermek, alacağını istemektir; görevini yerine getirmek ve hakkını almaktır. İhsan ise borcundan daha fazlasını vermek, alacağından daha azına razı olmaktır" (*el-Müfredât*, "ḥüsn" md.).

Kazâda, idarede ve beşerî münasebetlerde adâlet insanlığın ve İslâm'ın hedefi olmakla beraber, belli bir uygulama ve davranışın her zaman ve her yerde adâleti temin edip etmediği hususu önemli bir problem teşkil etmektedir. İslâm düşünürlerine göre burada iki kategori vardır. Birincisi akla dayanır ve devamlıdır; bu kategoriye giren davranışlar daima âdil ve güzeldir. Söz gelişi iyiliğe iyilikle karşılık vermek, zarar vermeyene zarar vermemek gibi. İkincisi kanun ve kaideye dayanır, dolayısıyla izâfîdir ve zaman içinde değişebilir. Bu tür adâlet, bazan mukabele yoluyla ve mecazen "kötülük, tecavüz" gibi kelimelerle de ifade edilir. Meselâ kötülüğe kötülükle mukabele etmek, tecavüzü aynı ölçüde tecavüz ile karşılamak gibi. Ayrıca kısas, diyet, tazminat, misilleme de bu kategoriye giren örneklerdir (bk. *el-Müfredât*, "ʿadl" md.).

Adâlet genellikle, verilen ile hak edilen arasındaki dengeyi ifade eder. Bu denge bazı hallerde eşitlikle gerçekleşir; ancak adâlet eşitlik değil, dengedir. Diyet ve tazminat yoluyla adâletin sağlanmasında denge esastır. "Çocuklarınıza verdiklerinizde âdil davranın..." hadisinde (Buhârî, "Hibe", 12) kastedilen adâlet, eşit tutmakla gerçekleşmektedir. Malın Allah'a ait olması, insanların ve özellikle müminlerin kardeş olmaları, şahsî servetlerde fakir ve mahrumların haklarının bulunması, Allah'ın ihsanı emretmesi gibi prensiplere dayanan ve insanın toplum içindeki iktisadî ve sosyal durumuna bakılmaksızın herkese insanca yaşama, temel ihtiyaçlarını temin etme imkânı veren sosyal adâlet anlayışında ise ölçü eşitlik değil, dengedir.

Kazâda adâletle hüküm, "hak ile hüküm" şeklinde de ifade edilmiş ve dava konusunu açık ve kesin, yahut galip zan derecesinde hükme bağlayan nasların (âyet ve hadisler) bulunması halinde, bunlarla hüküm, adâletle hüküm olarak telakki edilmiştir. Bu anlayış da adâletle hükmetmeyi emreden âyetler (bk. en-Nisâ 4/58; el-Mâide 5/42; Sâd 38/26) ile Allah'ın kitabıyla hükmetmeyenleri yerine göre **fâsık, zâlim** ve **kâfir** diye vasıflandırarak kınayan âyetlerin (bk. el-Mâide 5/44 vd.) birlikte mütalaasından çıkmaktadır. Dava konusu ile doğrudan ilgili nasların bulunmaması halinde, hâkim müctehid ise ictihadı ile, müctehid değil ise müctehidlerin reyi ile hükmedecek ve böylece adâlet ile hüküm zan ve kanaat derecesinde gerçekleşmiş olacaktır.

Şahitliğin kabul edilmesi hususunda şart koşulan ahlâkî adâlet için de çeşitli tarifler verilmiştir. Bunlardan birine göre büyük günahlardan (**kebîre***) kaçınan, farz olan vazifeleri yerine getiren, davranışlarının iyisi kötüsünden daha çok olan kimse adâlet vasfını (adl) taşımaktadır. Ancak şahitte bulunması şart olan bu adâletin vasfı üzerinde durulmuş, bazı yönleri tartışma konusu olmuştur. Kısas ve had davalarında, şahidin "âdil olarak bilinmesi ve bunun aksinin sabit olmaması" mânasında zâhir adâletle iktifa edilmez; hâkimin soruşturma (**tezkiye***) yoluyla şahidin âdil olduğunu tesbit etmesi gerekir. Karşı tarafın şahidi itham etmesi halinde de zâhir adâletle yetinilemez. Bu iki durum dışında, Ebû Hanîfe'ye göre, şahidin zâhirde adâlet vasfını taşıması, âdil olarak tanınması için yeterlidir. Ebû Yûsuf ve Muhammed'e göre ise her halde tezkiye yoluyla adâletin tesbiti gereklidir. Bu görüş farkının, adı geçen müctehidlerin yaşadıkları zaman farkından kaynaklandığı, önce İslâm toplumunda iyi ahlâk hâkim iken sonra ahlâkî değerlerin zayıfladığı ve bundan sonraki müctehidlerin tezkiyeyi şart koştukları bilinen tarihî bir gerçektir.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Şehâdât", 13, "Hibe", 12; Müslim, "İmâre", 18; Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "ᶜadl", "ḥüsn" md.leri; İbn Rüşd, *Bidâyetü'l-müctehid*, Kahire, ts. (el-Mektebetü't-Ticâriyyetü'l-kübrâ), II, 423 vd.; Kâsânî, *Bedâ'iᶜu's-ṣanâ'iᶜ*, Kahire 1327-28/1910, VI, 270; İbnü'l-Esîr, *en-Nihâye*, "ᶜadl" md.; *Lisânü'l-ᶜArab*, "ᶜadl" md.; İbnü'l-Hümâm, *Fetḥu'l-ḳadîr*, Bulak 1315-18, VII, 251-498; Tehânevî, *Keşşâf*, "ᶜadl" md.

 HAYREDDİN KARAMAN

☐ HADİS. Bir hadis terimi olarak adâlet, rivayetlerinin kabul edilebilmesi için râvide bulunması gereken müslüman ve âkil bâliğ olma gibi şartlar yanında, onu küçük düşüren bütün davranışlardan uzak olmasını sağlayan mânevî ve ahlâkî özelliklerini de içine alır. Bu anlamdaki adâlet, çoğunlukla, râvide aranan zihnî özellikleri ifade eden **zabt*** terimi ile birlikte kullanılır.

Bir râvide adâlet vasfının bulunması gerektiği, Bakara (2/282) ve Hucurât (49/6) sûrelerindeki iki âyet ile bazı hadislerden çıkarılmıştır (bk. Süyûtî, I, 300-303). Hadis rivayeti gibi son derece titizlik, dikkat ve bilhassa dürüstlük isteyen bir konuda adâlet vasfının aranması aklî ve mantıkî bakımdan da bir mecburiyettir. Buna göre râvilerde bu vasıf daha sahâbe devrinden beri aranmış olmalıdır. Ancak sahâbîlerin adâleti Kur'an ve hadisle sabit olduğu için, sadece bunlara mahsus olmak üzere, daha çok zabt sıfatı üzerinde durulmuştur. Genel olarak, Hz. Ali ile Muâviye arasında meydana gelen savaşlardan sonra hadis rivayetinde özellikle adâlet vasfının arandığı görülmektedir. Bir râvinin âdil olarak nitelendirilebilmesi için aşağıdaki şartların bulunması gerekir:

1. Müslüman olmak. Hadis İslâm dininin ana kaynaklarından biri olduğu için bu ilimle uğraşan kimsenin müslüman olması şarttır. Kâfirin hadis öğrenmesi câiz ise de rivayeti ancak müslüman olduktan sonra kabul edilebilir.

2. Akıl. Bu vasıfla, râvinin söyleneni anlayıp doğru cevap verebilme kabiliyeti (temyiz) kastedilir. Buna göre temyiz çağından küçük çocukların (genel olarak beş yaşından küçük olanların) ve delilerin hadis öğrenmeleri ve hadis rivayet etmeleri kabul edilemez. Hadis öğrenmek için temyiz kabiliyeti yeterli ise de hadis rivayetinde bunun yanında bulûğ şartı da aranır. Ancak mümeyyiz çocuğun, sırf nakle dayanan rivayetleri nazarı itibara alınmamakla birlikte, müşahede ile ilgili rivayetlerinin kabul edilebileceği söylenmiştir.

3. Mükellef olmak. Râvinin, rivayetin önemini ve yaptığı işin sorumluluğunu anlayabilmesi için âkil bâliğ olması veya on beş yaşını doldurmuş bulunması gerekir.

4. Takvâ. Takvâ burada râvinin büyük günahlardan kaçınması, küçük günahlarda ısrar etmemesi mânasındadır. Buna göre, ister hadis konusunda ister hayatın başka alanlarında olsun, yalan söyleyen ve **fısk*** içinde bulunan kimsenin rivayetleri kabul edilemez. Özellikle Hz. Peygamber hakkında yalan söyleyen kimsenin, daha sonra tövbe etse bile, rivayeti bir daha muteber sayılmaz. Aynı şekilde bid'atçının rivayeti de ancak bazı şartlarla kabul edilebilir.

5. Mürüvvet (mürûet). Râvinin şahsiyet sahibi olması, kişiliğini zedeleyen iş ve davranışlardan uzak bulunması demektir. Bu vasfın sınırları, İslâm'ın genel ilkelerine uygun örflere bağlı olarak cemiyetlere göre değişir.

Bu şartları taşıyan hür ve köle, kadın ve erkek her râvi **âdil** (veya adl) sayılır. Hadis usulünde bir râvinin belirtilen şartları taşıdığının bilinmesi (adâlet-i zâhire) yeterli sayılmış, onun bu nitelikleri gerçekten taşıyıp taşımadığının (adâlet-i bâtıne) tesbit edilmesi imkânsız görülmüştür.

Bir râvinin adâleti ya yetkili bir kimsenin ifadesiyle (sarâhaten) veya bazı durumların onun âdil olduğunu ortaya koymasıyla (hükmen) bilinir. Hadis âlimlerinin çoğunluğuna göre, bir râvinin âdil olduğunu söyleyen veya buna hükmeden kimsenin (muaddil), bu işin ehli, dikkatli ve araştırıcı olması halinde, erkek veya kadın, hür veya köle olduğuna bakılmaksızın râvi hakkındaki hüküm ve şehadeti muteber sayılır. Ancak Medine âlimlerinin çoğu köle ve kadının **ta'dîl***ini kabul etmemişlerdir. Bu konuda oldukça müsamahakâr düşünenler de vardır. Bunlara göre ilim (hadis) öğrenimi ile tanınan herkesin, aksi vârit olmadıkça adâletine hükmetmek gerekir. Muhaddislerin ittifakla kabul ettikleri görüşe göre ise râvinin adâlet sahibi olarak şöhret kazanmış olması, onun âdil sayılması için yeterli bir gerekçe olduğundan, artık hakkında ayrıca bir araştırma yapmaya gerek yoktur.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Esîr, *Câmiᶜu'l-uṣûl* (nşr. Abdülmecîd Selîm—Muhammed Hâmid el-Fakkī), Beyrut 1400/1980, I, 36; Sehâvî, *Fetḥu'l-muġîs*, Kahire 1388/1968, I, 271; Süyûtî, *Tedrîbü'r-râvî* (nşr. Abdülvehhâb Abdüllatîf), Kahire 1379/1959, I, 300-303; Ali el-Kārî, *Muṣṭalaḥâtü ehli'l-eṡer*, İstanbul 1327, s. 51, 120; Nûreddin Itr, *Menhecü'n-naḳd fî ᶜulûmi'l-ḥadîs*, Dımaşk 1399/1979, s. 79; Talât Koçyiğit, *Hadis Istılahları*, Ankara 1980, s. 17.

 ABDULLAH AYDINLI